

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Ловеч, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **ГАЛИНА АВРАМОВА**
като разгледа докладваното от **РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ** Въззивно гражданско
дело № 20214300500517 по описа за 2021 година

- за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на **чл. 258 и сл. ГПК (ГЛАВА ДВАДЕСЕТА ГПК)**.

Постъпила е въззивна жалба вх.№262024/08.09.2021 подадена от СНЦ
„БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С***** чрез
процесуални представител адв. Ф.Р., САК, със съдебен адрес: гр.*****
против Решение № 260099 от 30.07.2021г. по гр.д. № 167/2021 на РС – Троян,
с което са отхвърлени следните обективно съединени искове, като
неоснователни и недоказани, предявени от СНЦ „БЪЛГАРСКИ
ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С*****, представлявано от В.Р. –
председател на управителен съвет срещу Сдружение „Планинска школа
Амбарица“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Т*****,
представлявано от ЕМ. Р. Г. – председател на управителен съвет, а именно:

- иск с правна квалификация чл.233, ал.1, пр.1 ЗЗД за предаване владение
на недвижим имот, представляващ планинска хижа „Амбарица“,
предоставен въз основа на договор за наем от 02.04.2014г., поради
прекратяването на същия договор;

- предявени при условията на евентуалност иск с правна квалификация чл.236 ал.2 ЗЗД и евентуален иск по чл.79, ал.1 вр. чл.232, ал.2 ЗЗД за сумата 18 660 лева, представляваща обезщетение за неоснователно ползване на хижа „Амбарица“, за периода от 01.03.2017г. до 01.02.2020г., евентуално като незаплатени наемни вноски за периода от 01.03.2017 до 01.03.2019г. и като обезщетение за неоснователно ползване за периода от 01.04.2019г. до 01.02.2020;

Въз основа на така постановеният диспозитив съдът е осъдил СНЦ „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С*****, на основание чл.78, ал.3 ГПК, да заплати на Сдружение „Планинска школа Амбарица“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Т*****, сумата от 3900.00 лева, представляващи разноски в производството.

Решението е постановено при участието на трето-лице помагач Областна администрация – Ловеч.

В жалбата се твърди, че решението е необосновано, незаконно и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и следва да бъде отменено. Навежда доводи, че съдът неправилно: е приел, че страните са се уговорили през пролетта на 2016г. извършените СМР да бъдат вместо плащане (даване вместо изпълнение) на наема, предвид недопустимостта на свидетелските показания на основание чл.164, ал., т.3, алтернатива 2 и т.4 ГПК, както и че тази устна договорка била след като договорът бил прекратен на 06.02.2016г.; хижа „Амбарица“ е била построена пред 1958-1959 г., въз основа частни документи, а не официални; неправилно е приел неистинността целия АДС № 1536/19.11.2003г., въпреки забраната на чл.178, ал.1, изр. ГПК и приетия и неоспорен документ АДС № 2767/07.02.2013г., както и мотивите били неясни, тъй като от една страна приема, че между страните няма наемен договор, а от друга, че има неформален договор. Именно на извода, че няма наемен договор, съдът е приел иска по чл.236, ал.2 ЗЗД за неоснователен.

Твърди, че решението по иска по чл.233, ал.1, пр.1 ЗЗД е незаконосъобразно, защото неправилно съдът е решил, че право да отдава под наем е Областния управител, поради което ищецът няма процесуална легитимация да иска връщане на недвижими имот, както и че наемният договор бил невалиден. Твърди, че съдът незаконосъобразно е приел, че ищецът няма право да управлява, поддържа и охранява процесния обект като

счита, че чл.18 ЗДС е неприложим при действието на ПМС № 171/1957 г. Твърди, че ищецът има право да сключва наемни договори. Излагат се доводи, че съдът не е приложил последицата от прекратяването на наемния договор между страните, въпреки наличието на всички предпоставки. Счита, че е доказан целия фактически състав на иска по чл.236, ал.2 ЗЗД. Оспорва констатацията на съда, че неиздаването на фактури за дължимия наем е ирелевантно, тъй като такова задължение не е вменено на кредитора по гражданско правна сделка. Счита, че оценката на вещото лице не е съпоставена със събраните гласни доказателства и непредставяне на счетоводни документи.

Моли съда да отмени изцяло атакуваното решение и да постанови друго, с което да уважи претенциите. Претендира разноски и в двете инстанции.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемият е изразил становище за необоснованост на жалбата. Подробно описва кои факти са спорни и безспорни. Оспорва твърденията, че с гласните доказателствени средства ответникът е целят да установи съдържанието на догоори над 5000 лева, а само фактът на уреждане на отношенията в наемната сделка. Счита възражението за грешното приложение на чл.164, ал.1, т.3 ГПК за неправилно, поради неформалния характер на договора. Твърди, че недействителност на АДС № 1536/19.1.2003г. води до недействителност на АДС № 2767/07.02.2013г., поради тяхната взаимна обвързаност. Твърди, че е ирелевантно дали свидетелите са били преки очевидци за извършените СМР. Твърди, че правилно районният съд е приел, че ищецът е нямал право да отдава под наем обекти, които са му предоставени за възмездно ползване и е нямал качеството наемодател. Твърди, че исковата претенция не е доказана. Оли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски пред въззивна инстанция.

В срока по чл. 263 ГПК третото лице – помагач Областна администрация - Ловеч не изразява становище.

В открито съдебно заседание, въззивникът редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Не изпраща становище.

Въззиваемата страна Сдружение „Планинска школа Амбарица“ се представлява от Е.Г. – управител на сдружението и чрез процесуален представител адв. Н. Г.. Поддържат отговора на въззивната жалба. Молят да

се потвърди първоинстанционното решение и да се отхвърли въззивната жалба. Счита, че правилно първоинстанционният съд е кредитирал показанията на свидетелите за наличието на облигационна връзка. Счита, че няма доказан наем. Претендира разноски.

Третото лице – помагач Областна администрация – Ловеч в открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Стоянова. Счита въззивната жалба за неоснователна. В писмени бележки подробно излага хронология на собствеността на процесния имот. Счита, че ищецът не е активно легитимиран да прекрати договора за наем, поради забраа да използва имота за извършване на стопанска дейност, на основание чл.56, ал.2 ЗДС.

ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

По допустимостта на въззивното производство:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Правомощията на въззивният съд съобразно разпоредбата на чл.269 от ГПК са: да се произнесе служебно по валидността на първоинстанционното решение и допустимостта в обжалваната му част, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

С определение № 756/24.11.2021г. (л.28-32), настоящият състав е оставил без движение искова молба с вх.№ 1099/24.02.2020г., подадена от Сдружение „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Васил Левски“ № 75, представлявано от В.Б.Р. чрез процесуален представител адв. Ф.Р. със съдебен адрес: гр.С*****, на основание чл.273 вр. чл.129, ал.4 вр. с ал.2 вр.

чл.127, ал.1, т.5 ГПК. На ищецът е указано, че следва да отстрани недостатъците, в едноседмичен срок от получаване на съобщението, като в противен случай обжалваното решение ще бъде обезсилено, като по нередовна искова молба.

В исковата молба са констатирани следните нередовности:

В обстоятелствената част ищецът твърди, че имал сключен договор за наем с ответника за периода от 02.04.2014 г. до 02.04.2019 г., като към датата на предявяване на иска наемната вещ не е била върната на наемодателя и ответникът я е ползвал. Първо счита, че договорът е прекратен на 06.02.2016 г. с неплащане на два месечни наема, на основание чл.7 и чл.7.1 от договора за наем. Моли съда, ако не приеме, че договорът е автоматично прекратен, да го приеме, че е прекратен на 02.04.2019 г. – с изтичане на срока.

На страница 2 от исковата молба се твърди, че ищецът имал право да получи обратно вещта, поради преустановяване на облигационната връзка, иска се заплащане на обезщетение за ползването на имота, навеждат се доводи, че ищецът иска и заплащане на наемната цена, която до предявяване на иска не е изобщо платена. Твърди се, че договорът е прекратен поради неизпълнение или изтичане на срока. На страница 3 се твърди, договорът е прекратен, поради не плащане, като при условията на евентуалност с изтичане на срока. Отделно на същата страница се твърди, че облигационното правоотношение съществува към предявяване на иска, с която искова молба отправят предизвестие за прекратяване на договора.

Претендира се обезщетение за това, че ответникът ползва вещта след прекратяване на договора. Твърди, че за периода от 06.02.2016г. до 31.01.2020г. обезщетението възлизало на 23 170 лева. Претендира обезщетение в размер на 18 050 лева за периода от 01.03.2017г. до 01.02.2020г. Ако съдът приеме, че договорът не е прекратен на 06.02.2016г., а е прекратен с изтичането на 02.04.2019г., претендира:

- реално изпълнение на наемна цена в размер на 12 400 лева за периода 01.03.2017г. до 01.03.2019г., поради прекратяване на наемния договор с изтичане на срока на 02.04.2019г. Твърди, че тази сума е формирана от уговорената наема цена за от: *10 вноски от 460 лева за 2017г., 12 вноски от 510 лева за 2018г., 2 вноски от 560 лева за 2019г.;*
- обезщетение за това, че ответникът ползва вещта след прекратяване на

договора в размер на 5 650 лева за периода от 01.04.2019г. до 01.02.2020г. Твърди, че тази сума е формирана от уговорената наема цена за от: *9 вноски от 560 лева за 2019г; 1 вноска от 610 лева за 2020г.*;

В тази част на исковата молба има следните противоречия. Не е ясно какви обезщетения се претендират - за обезщетение за ползване и реално изпълнение на договора (плащане на наемната цена). Периодите по претенциите частично се припокриват, а не напълно. Не е ясно претендираната сума за кой период се отнася и на какво основание с оглед тяхното претендиране. Когато се предявява осъдителен иск при условията на евентуалност се претендира същото притезание за същия период, но на различно основание. Посоченият период е различен, което е индичия за кумулативност на искове. Реално в исковата молба е упоменато евентуалност. От обстоятелствената част не е ясно дали за един и същи период се претендира една сума, но на различни основания или се претендират две суми на две различни основания. Не става ясно дали ищецът иска да защити няколко права. Как са предявени исковете – кой е главен и кой евентуален, след като за няколко периода има няколко претенции. Дали има кумулативни искови претенции. Противоречие има и в действието на договора – един път се твърди, че възникнало на едно от двете основания със съюза „или“, а после при условията на евентуалност и накрая се твърди, че договорът не е прекратен.

Освен това се твърди, че договорът е до 31.01.2020г., но се претендира обезщетение за ползване до 01.02.2020г. Претендираната сума за неоснователно ползване на имота по твърдения възлиза на 23 170 лева, а общо търсената сума е 18 050. Не е ясно дали претендираното обезщетение за ползване е предявена като частична претенция от цялата сума или просто такава е дължима. Ако е предявена частично, от каква част е предявена. Защо е предявена частично или само да тази сума.

Не е ясен периода за обезщетение за ползване на вещта след прекратяване на договора. Твърди се, че срокът на договора е изтекъл на 02.04.2019г., а се иска претенция до 01.04.2019 г. Не е посочено основаниято на което се претендира тази сума.

В обстоятелствената част общо претендираната сума за реално

изпълнение на наемната цена е в размер на 12 400 лева

(л.7 от първоинстанционното дело). Но същата не съответства на описания начин на сформирание от вноските по отделните години и месеци, които са описани в предишния абзац на същата страница.

Претендираната сума, ако се приеме датата на прекратяване на договора на 02.04.2019 г., не съответства на сумата за обезщетение, следствие на по-ранно претендираната дата за прекратяване на договора – 06.02.2016г. Не е ясно на какво се дължи тази разлика, търси се различно право, различен материален интерес, техническа грешка, погасяване и ако е грешка – къде е тя.

В петитума ищецът иска съда да осъди ответника да предаде владението на процесния недвижим имот, по силата на прекратен договор за наем. Искане се да ответника да бъде осъден да заплати 18 660 лева, представляващи обезщетение за неоснователно използване на процесния имот за периода 01.03.2017г. до 01.02.2020г., евентуално като незаплатени наемни вноски за периода от 01.03.2017г. до 01.03.2019г. и като обезщетение за неоснователно ползване на имот за период от 01.04.2019г. до 01.02.2020г.

Между петитума и обстоятелствената част има разминаване: в търсената сума, която в обстоятелствената част е един път 23 170, друг път 18 050 лева. Противоречие има в периода на исканата сума, представляваща обезщетение за неоснователно използване. В петитума не е посочено основание за търсимите суми по обезщетение за ползване, липсва причината за това обезщетение (владение, облигационна връзка, извъндоговорна връзка, съсобственост и др.), нито в главната претенция, нито в евентуалната. Претендираните в петитума суми следва да се посочат по основания (обезщетение за какво, ако е по наем, за коя наемна вноска), по периоди, по суми, какво се дължи за всяка конкретна сума, за какъв период, на какво основание. От написаните факти и суми не може да се установи каква е цената на иска за връщане на вещта и за кой период следва да определят 12 месечни вноски (В този смисъл т.20 от ТР 6 от 6.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012 на ОСГТК на ВКС).

От цялата искова молба не може да се установи основаниято (периода) за които се претендира вземането, нито стойността на самото вземане, тъй като има противоречия. Не е ясно дали търсената защита е предявена като

частичен иск или пълен. Не може да се направи извод за индивидуализирано вземането, по което съгласно диспозитивното начало съдът да се произнесе. Настоящият състав счита, че съдът не е сезиран с редовна искова молба. Недостатъците са констатирани, дадени са указания за отстраняване, но същите не са отстранени в срок. Въззивникът е уведомен за недостатъците на исковата молба на 14.12.2021г. Съдебното заседание е проведено на 11.01.2022г., като въззивникът не изпраща представител, не се явява. По делото не е постъпила молба с коригиране на нередовностите. Ето защо съдът не може да приеме, че е сезиран с годин иск и да разгледа делото по същество.

Въззивният съд, макар и при условията на ограничен въззив, продължава да е инстанция по същество, чиято дейност има за предмет разрешаване на самия материалноправен спор. Ето защо съдът има право да даде указания за поправяне на нередовностите на исковата молба, за да обезпечи постановяване на допустим съдебен акт по същество на спора. Сам въззивният съд може да приложи чл.100 ГПК и в случай, че указанията не бъдат изпълнени, първоинстанционното решение следва да се обезсили, като производството по делото се прекрати. Въззивният съд сам може да приложи разпоредбата на чл.129, ал.2 ГПК, на основание чл.273 ГПК, като при неизпълнение на указанията да обезсили решението на първата инстанция и да прекрати производството в изпълнение на чл.270, ал.3 ГПК. В този смисъл е т.5 от ТР 1 от 09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013 на ОСГТК на ВКС и т.4 от ТР 1 от 17.07.2001г. по тълк.д. № 1/2001г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящият състав намира, че нито първоинстанционният, нито настоящият съд е сезиран с допустим иск, за да се произнесе по същество на спора. Затова решение № 260099 от 30.07.2021г. по гр.д. № 167 по описа на РС – Троян за 2020 г. следва да се обезсили, на основание чл.270, ал.3 ГПК, а производството по делото да се прекрати.

По разноските

Пред първоинстанционното производство ищецът е направил следните разходи: държавна такса в размер на 826.40 лева; 2 000.00 лева адвокатско възнаграждение за Адвокатско дружество „П. и С.“; 750.00 лева, представляващи възнаграждение за адвокат Ф.Р.. Представен е списък с разноски (л.296 от първоинстанционното производство). Направените

разходи са заплатени реално (л.3, л.297, л.298 от първоинстанционното производство) Пред настоящото инстанция въззивникът „Български туристически съюз“ не представя списък с разноски по чл.80 ГПК.

Въззиваемият, ответник пред РС – Троян, претендира разноски. Представя списък по чл.80 ГПК (л.299 от първоинстанционното производство), съгласно който пред първоинстанционното производство са направени следните разходи: 1 500.00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за отговор на искова молба; 1 300.00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за направено възражение за прихващане и 1 200.00 лева, представляващи внесен депозит за съдебно-техническа експертиза. Представени са доказателства за тези разходи (л.69, л.300 от първоинстанционното дело), като за съдебно-техническата експертиза въззиваемата страна е направила разход в размер на 1 100 лева, поради което за горницата от 1 100.00 лева до претендираната 1 200.00 лева сума не следва да се присъжда, тъй като няма доказателство, реално да е направена. В този смисъл **т.1 на ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС**. Разходите, които страната е направила пред РС–Троян възлизат на 3900.00 лева. Пред настоящата инстанция претендира разход в размер на 2 000.00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение. Представя списък по чл.80 ГПК и разписка за осъщественото плащане (л.37-38 от първоинстанционното производство).

На основание чл.78, ал.4 ГПК въззиваемата страна, ответник, има право на разноски и при прекратяване на делото, какъвто е настоящия случай. Ето защо Сдружение с нестопанска цел „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С*****, на основание чл.78, ал.8 ГПК, следва да бъде осъдено да заплати на Сдружение „Планинска школа Амбарица“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Т*****, сумите: 3900.00 лева (три хиляди и девестотин лева), представляващи разноски в първоинстанционното производството; 2 000.00 лева (две хиляди лева), представляващи разноски пред въззивната инстанция.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260099 от 30.07.2021г. по гр.д. № 167 по

описа на РС–Троян за 2020, поради неотстраняване в срок на нередовности на искова молба с вх.№1099/24.02.2020г., **на основание чл.270, ал.3 ГПК.**

ПРЕКРАТЯВА производството по искова молба с вх. №1099/24.02.2020г., подадена от СНЦ „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С*****, представлявано от В.Р. – председател на управителен съвет срещу Сдружение „Планинска школа Амбарица“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Т*****, представлявано от ЕМ. Р. Г. – председател на управителен съвет.

ОСЪЖДА СДРУЖЕНИЕ С НЕСТОПАНСКА ЦЕЛ „БЪЛГАРСКИ ТУРИСТИЧЕСКИ СЪЮЗ“ ЕИК ***, гр.С*****, на основание чл.78, ал.8 ГПК, да заплати на СДРУЖЕНИЕ „ПЛАНИНСКА ШКОЛА АМБАРИЦА“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Т*****, сумите: **3900.00 лева** (три хиляди и девестотин лева), представляващи разноси в първоинстанционното производство; **2 000.00 лева** (две хиляди лева), представляващи разноси пред въззивната инстанция, на основание чл.78, ал.4 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД чрез ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ по реда на ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГПК, в едномесечен срок от получаване на препис от него.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните чрез техните процесуални представители.

ДЕЛОТО да се докладва при постъпване на книжа и след процедура по връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____